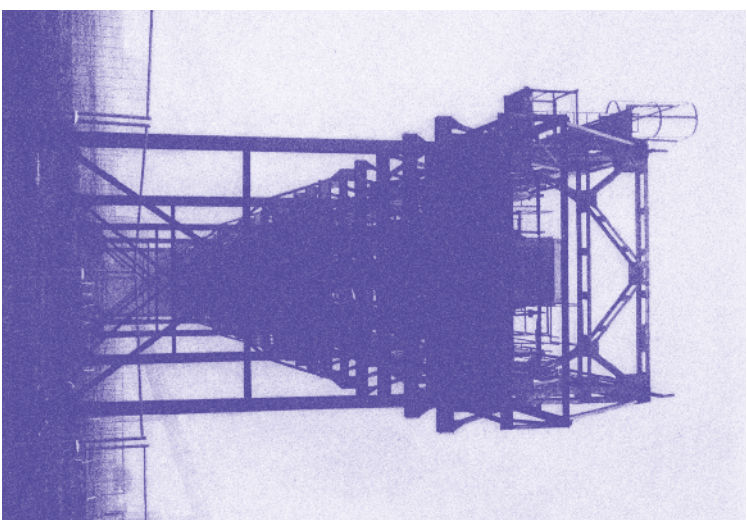

(Centrum)
19.4–9.6 2024

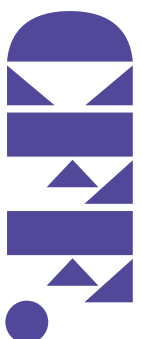
Galleri Format
Kristianstads konsthall
Projektrum Hjärne
Tjörnedala konsthall

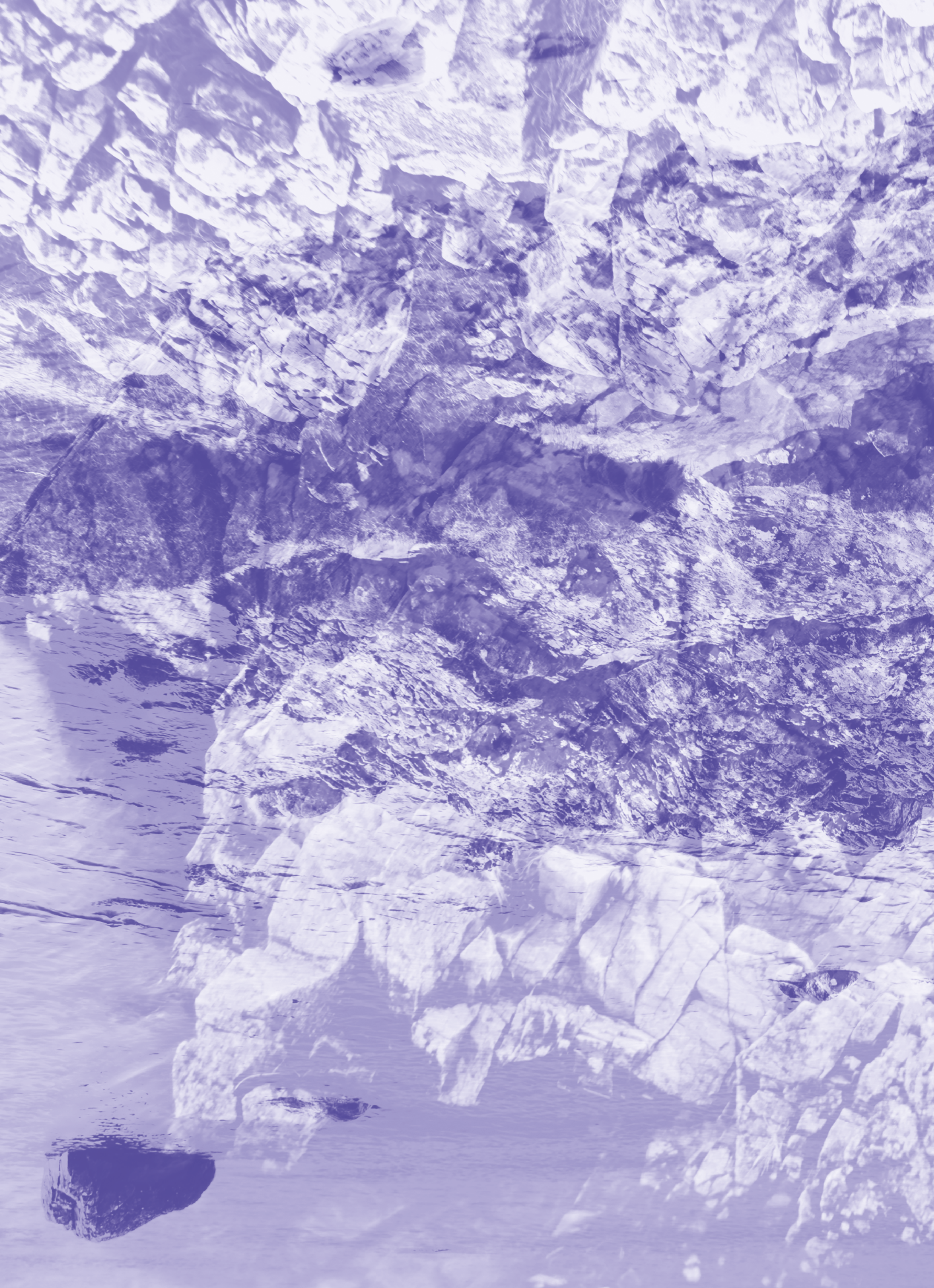
4 platser

8 fotografer

Linnéa Cramer
Erich Hörtnagl
Axel Lundgren
Alice Millet
Anna Nordquist Andersson
Jens Nordström
Johanna Schartau
Henrik Wejfeldt

(Centrum)

4 platser – 8 fotografer

Centrum kan definieras som en mitt, men också beskrivas som ett hjärta, en kärna eller en brännpunkt. Vad som utgör centrum skiljer sig dock åt, beroende på betraktningssvinkel. Det som framstår som en självklar mittpunkt för någon, kan vara i periferin för en annan. En fråga som står högst upp på agendan för vissa, kan finnas sig i marginalen för andra. Dessa skiftande perspektiv skapar en grund för diskussioner om innanförskap och utanförskap, men också om individuella positioner i en föränderlig värld.

När Centrum för fotografi under våren 2023 efterlyste fotografer till projektet (Centrum) var en central fråga i utlysningen: Vad är centrum och för vem? Temat tog avstamp i den frågeställning som väcktes i fanzineprojektet (Periferi) och syftet var att bygga vidare på den process och det nätverk som hade etablerats i Skåne under projektperioden. Ett annat syfte med projektet (Centrum) var att aktivera och knyta samman plattformar och fotografer över hela regionen och att nå en bred och ny publik med intresse för fotografi som språk i det offentliga samtalet.

De åtta deltagarna valdes ut av en jury bestående av Cian Burke på Galleri Format i Malmö, Carin och Jacob Hjärne på Projektrum Hjärne i Helsingborg och Marika Reuterswärd på Kristianstads konsthall. Under hösten och våren 2023/2024 har Centrum för fotografi erbjudit deltagarna ett program av workshops och aktiviteter, i samverkan med bland andra Östra Greve Folkhögskola, Media-verkstan i Malmö, The Cowgirl Gallery och inbjudna föreläsare och inspiratörer. Dessa träffar har gett fotograferna chansen att utforska sina kreativa processer och att arbeta tillsammans utifrån den plats där de ska ställa ut. Resultatet av detta samarbete visas bland annat i form av fyra bilder i publikationen som representerar varje plats.

Utställningarna på Galleri Format, Kristianstads konsthall, Projektrum Hjärne och Tjörnedala konsthall, under perioden 19 april – 9 juni 2024, kretsar kring frågor om representation, normer, jämställdhet, identitet, utanförskap, plats, tillhörighet, historia och framtid. Frågor i centrum, frågor i periferin – och frågor att ta med sig och reflektera över själv.

Medverkande fotografer är Linnéa Cramer, Erich Hörtnagl, Axel Lundgren, Alice Millet, Anna Nordquist Andersson, Jens Nordström, Johanna Schartau och Henrik Wejfeldt.

Peo Olsson & Linda Unnhem
Projektleddare för Centrum för fotografi i Skåne

Centrum för fotografi / CFF är en rikstäckande intresse- och medlemsförening för fotografer och övriga yrkesgrupper verksamma med fotografi. Föreningen har ett tvåfaldigt syfte, dels att verka allmänbildande och kunskapsförmedlande i fråga om fotografisk bild, dels att stödja olika typer av yrkesroller verksamma inom fotografien. Genom utställningar och program söker föreningen främja en diskussion om fotografiska bilders roll och funktion i samhället, i historiskt perspektiv och i vår samtid. Mer info: centrumforfotografi.se

Medverkande:

Galleri Format
Malmö
Linnéa Cramer &
Henrik Wejfeldt
19.4–5.5

Tjörnedala konsthall
Baskemölla
Axel Lundgren &
Johanna Schartau
20.4–28.4

Projektrum Hjärne
Helsingborg
Jens Nordström
3.5–12.5
Erich Hörtnagl
17.5–26.5

Kristianstads konsthall
Kristianstad
Alice Millet &
Anna Nordquist
Andersson
18.5–9.6

Galleri Format

Linnéa Cramer & Henrik Wejfeldt

19.4–5.5

Linnéa Cramer

Linnéa Cramer är foto- och videokonstnär med en kandidatexamen i fotografi från HDK-Valand. Hennes senaste arbete utforskar samtida såväl som personliga frågor om sexualitet, kropp och identitet. Med vidare studier i konst-historia och queer-teologi är hon intresserad av den samtida och queera uppfattningen av arkivmaterial.

The Suspected Lesbian

Kyssarna i konsten och kulturen är många. Kyssen kan vara en symbol för ömhet, kärlek och samspel. I sagan om Törnrosa används en kyss för att väcka liv i en kvinna. I sagan om Grodprinsen blir en groda transformerad till en man. Gustav Klimt och Edvard Munch tillhör en stor andel konstnärer som porträtterat akten. Under åren som konstnär och lesbisk kvinna har jag dock lärt mig att en kyss mellan två kvinnor inte nödvändigtvis bär på samma traditionella semiotiska läsning. Jag upptäckte att kyssen mellan två kvinnor i kulturen inte alltid är en intim handling mellan de två, utan också är skapad för en tredje part: män. En inkräktande, sexualiserad och fetischerad blick på en vacker och öm stund. Då jag själv mött motstånd och till synes oväntade reaktioner på akten väckte det mitt intresse för diskursen, som jag nu arbetat med i mina senaste verk. Hur har den lesbiska representationen sett ut genom tiderna och hur har den påverkat samhällets syn på individen? När Carrie i *Sex and the City* (1998) leker snurra flaskan och utmanas att kyssa en annan kvinna i cirkeln applåderar, visslar och flinar männen. Upprätthållandet av att porträttera kvinnan som ett objekt skadar synsätt och i sin tur ställningstagandet i samhället. Offret för en defekt blick blir följaktligen också sårad.

Jag tittar på *Flicka och hyacinter* (1950) av Hasse Ekman. En av de första scenerna visar en kvinna som väljer att avsluta sitt liv, hon hänger sig i sin takkronans fäste i sin lägenhet. I sista scenen förklaras självmordet med olycklig kärlek till en kvinna vid namn Alex. I *Fucking Åmål* (1998) sitter vår lesbiska huvudperson Agnes och lyssnar på punk, läser Edith Södergran och skär sig i handlederna med pappas rakhyvlar. Att söka efter ett förkroppsligande av en identitet ligger som ett inneboende behov i människan, att kunna spegla sig i andra för att känna sig mindre ensam. Men om bilden av den lesbiska kvinnan har varit så mörk hur ska något annat än mörker kunna spegla sig där?

Jag är en samlare: jag har samlat på kyssar mellan två kvinnor skapta för mannens blick och jag har samlat på likheter av lesbisk representation i nordisk filmhistoria. I dialog med humor, ljudsättning och en rad fantastiska filmer har jag kunnat omfamna ett tema som drabbar mig både som lesbisk kvinna och som konstnär.

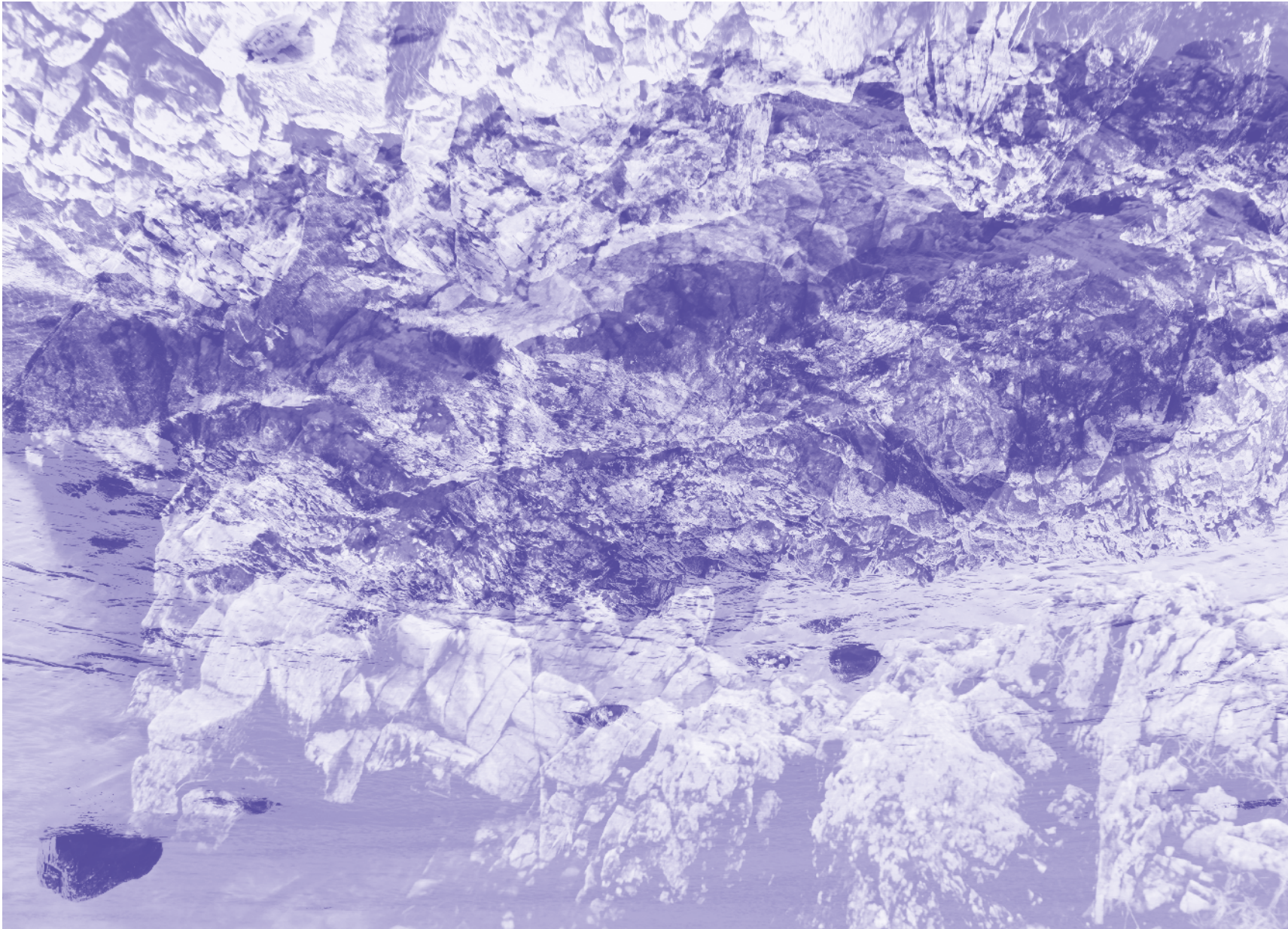
Henrik Wejfeldt

Henrik Wejfeldt är konstnär med en kandidatexamen i konstnärligt fotografi från HDK-Valand i Göteborg. Han är numera bosatt i Köpenhamn, där han studerar arkitektur på den Kungliga Akademien. I sitt konstnärliga arbete utgår Wejfeldt från fotografi och använder sig av olika analoga tekniker och processer. Hans arbeten berör ofta teman kring arkitektur och vilken roll arkitekturen spelar i stadens och invånarnas identitet.

Högt över marken svävar betongen

Högt över marken svävar betongen är ett arbete kring miljonprogramssarkitektur i förorterna till Malmö och Göteborg. Betonghusen betraktas ofta från en negativ ståndpunkt då de har blivit symboler för utanförskap och socioekonomisk utsatthet. Samtidigt finns det något vackert med en hög vägg av betong, den utger sig inte att vara något annat än vad den är och modulerna som den är uppgjord av påminner om lego som i sin plastiska form har oändliga möjligheter.

I *Högt över marken svävar betongen* har Wejfeldt dekonstruerat både arkitekturen och miljön, för att sedan sätta ihop fragmenten till nya konstruktioner. Han använder kameran som ett verktyg för att frigöra element från deras initiala kontext. De analoga fotografierna framkallas för att sedan skäras upp med hjälp av laserskärare och skalpell. Moduler, fönster och mopeder skärs fysiskt ut ur foto-negativet och limmas sedan ihop till negativkollage. Dessa kollage arbetar Henrik sedan med i mörkrummet där han använder olika metoder som avmaskning och dubbelexpone-ringar för att den analoga bilden, som består av flera bilder tagna vid olika tillfälle och med olika ljusförutsättningar, ska bli en enhetlig bild.

Tjörnedala konsthall

Axel Lundgren & Johanna Schartau

20.4 – 28.4

Axel Lundgren

Axel Lundgren är stadsplanerare och bildkonstnär med en master i landskapsplanering från Sveriges Lantbruksuniversitet. Genom fotografi, skulptur och installation utforskar han teman som platsidentitet och historia. Hans konst fokuserar ofta på att belysa arkitektoniska, rums-
liga och konstruktionstekniska detaljer för att gestalta platser från både ett personligt och kollektivt perspektiv.

Archipelactica

Tanken på vad som gör en plats unik och definierar dess kärna är svår att fånga. Vår uppfattning om en plats förändras ständigt. Nuets blir en del av historien, berättelsen tar ny skepnad och får nya dimensioner och de fysiska kännetecknen anpassas för att möta nya behov. Ändå är våra idéer om platsen lika viktiga som de fysiska egen-
skaperna. Det bildas komplexa berättelser som flätas samman runt oss. Precis som när familjemedlemmar dör men deras minnen fortsätter att leva kvar. Berättelsen tar en cirkulär och ibland irrationell form, hoppar fram och tillbaka.

Titeln *Archipelactica* kombinerar orden *archipelago* (ökedja) och *intergalactic* (mellan galaxer). Projektet utforskar idén om att vi är intimt sammanlänkade med vår omgivning. Att vår fysiska miljö inte utgör en passiv kuliss utan snarare är en aktiv del i det som blandas samman med våra sinnliga erfarenheter och därmed vår identitet.

Archipelactica undersöker hur platser fungerar som centrum för vårt inre narrativ och hur de i sin tur relaterar till idén om ett "vi". Berättelsen saknar traditionell tidslinje och tydliga narrativ. Verken är en syntes, uppbyggda på fragmentariska ögonblick och fantasier tillsammans med personliga minnen och historiska observationer från min hemö Saltö i Karlskrona skärgård. Berättelsen rör sig fritt bortom sanning och osanning, bortom representation och verklighet och bortom den specifika platsen. Kanske mot en plats där betraktaren kan sägas vara i dialog med verken, i dialog med sig själv.

Johanna Schartau

Johanna Schartau är konstnär och filmare med en MFA från Konstfack och studier vid Kungliga Konsthögskolan. Hon arbetar projektbaserat, ofta kring sin egen och vår
allas gemensamma historia med fotografi, skulptur, installation och film. Hon har ställt ut både i Sverige och internationellt, hennes dokumentärfilmer har visats på SVT, filmfestivaler i Polen, Kina, Sverige och på museum. Hon finns representerad på Statens Konstråd, Ystads Konstmuseum, Malmö Konstmuseum och i många kommuner och regioner i Sverige.

Omkring mig – där jag bor

Sedan Ryssland invaderade Ukraina har militärens skjutfält i Kabusa, 5 km från huset där jag bor, dånat allt mer. Det skakar i väggarna i min ateljé när de övar. Jag vill helst blunda och hålla hårt kring örnen men jag kan inte.

På kullen bakom oss övar Glemmingebro skytteförening på söndagarna, det var också där i gräset Sirius, vår katt, syntes för sista gången för snart tre år sedan. När det inte skjuts är det vackra promenader i orörd natur med sällsynta och alldagliga blommor som växer ur marken. Under jorden, i mörkret, gömmer sig olösta minor och blyskott, liksom sorkar, harar och daggmaskar.

Norr om Simrishamn ligger Ravlunda skjutfält, de stora ekarna vajar sakta vid havet, längre bort hörs ett dån. Tvärsöver Östersjön på andra sidan Ystad ligger Peenemünde, raketbasen Nazityskland byggde under andra världskriget. Där står Wernher von Brauns V-2 raket, likt en Tintinraket, svart och vit med en ditmålad pinuppa på en månskära som emblem. Wernher von Braun var dubbel, medlem i nazistpartiet och SS men anklagades för förräderi 1944 och var fängslad ett kort tag, men Hitler behövde honom och han blev frigiven. Efter V-2-anfallet mot London 1944 ska von Braun ha sagt: "Det skulle aldrig ha fått hända. Vi har byggt dessa raketer för att öppna dörren till andra världar, inte för att skapa ödeläggelse på denna jord. Ska det vara frukten av vårt arbete?" Efter kriget arbetade von Braun för Nasa och skapade raketerna som landade på månen.

För flera år sedan började jag fotografera skjulen med skotthål nere vid Kabusa skjutfält. Första gången var vid den stora flyktingvågen hösten 2015. Jag tänkte på kriget i Syrien, på flyktingläger, på människor som flytt sina hem. Så började detta projekt, men med tiden så ändras platsernas betydelse. Vi lever i periferin av krig som utspe-
lar sig i Ukraina, i Israel, i Gaza.... Här hörs ett eko. Långt borta men nära.

På utställningen visar jag bland annat en serie fotopolymeretsningar från militära platser: Kabusa, Ravlunda och Peenemünde. I projektet har jag också tagit med ett äldre verk jag gjorde när jag gick på Konstfack. Det är screentrycket på flaggan man kan se på en bild och i verkligheten: "Släck elden ni för jag har en ny bomb i beredskap", som är en filmscen ur Ettore Scolas satiriska komedi *Fula, skitiga, elaka*, 1976/1989. Texten från scenen i filmen jag använt mig av får ständigt en ny betydelse, från att det kändes punkigt radikalt 1989 till en skrämmande ironisk samklang med vår verklighet idag.

Alice Millet
Du verre et de l'ortie/
Av nässlor och glas

Anna Nordquist Andersson
Meningens förskjutning

Johanna Schartau
Omkring mig – där jag bor

Axel Lundgren
Archipelactica

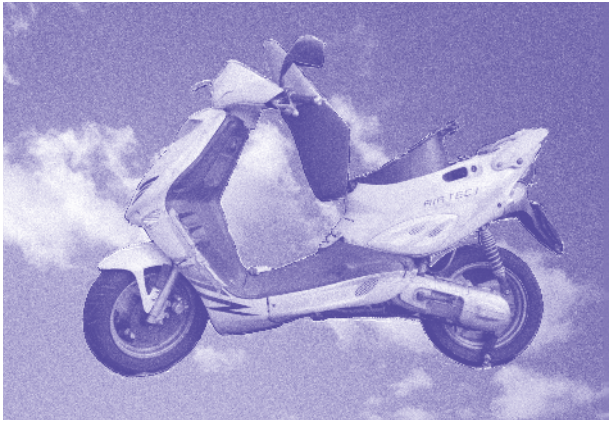
Jens Nordström
Den första tatueringen

Erich Hörtnagl
to be a man

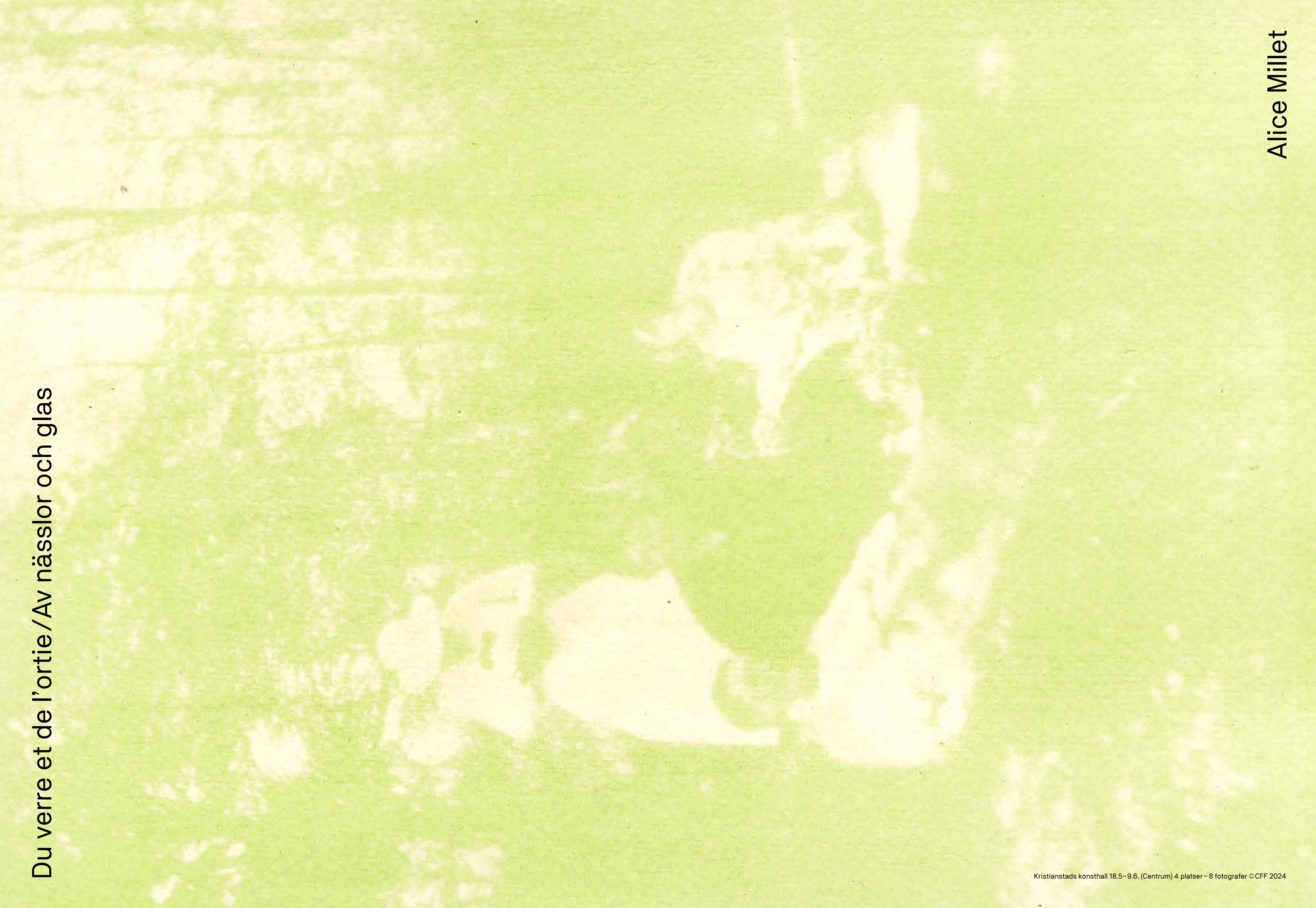

Linnéa Cramer
The Suspected Lesbian

Henrik Wejfeldt
Högt över marken svävar betongen

Du verre et de l'ortie / Av nässlor och glas

Meningens förskjutning

Anna Nordquist Andersson

Den första tatueringen

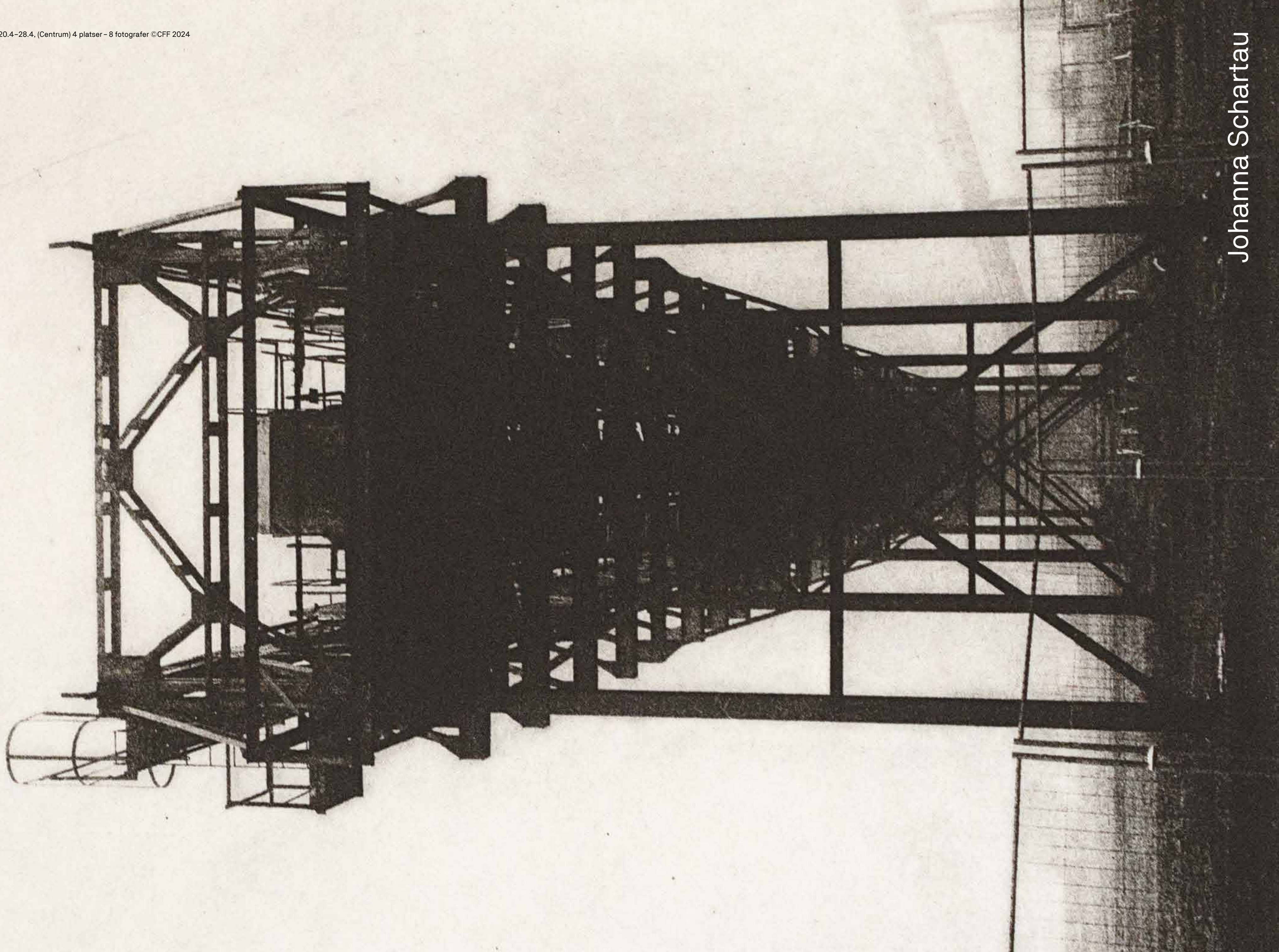
Jens Nordström

to be a man

Omkring mig – där jag bor

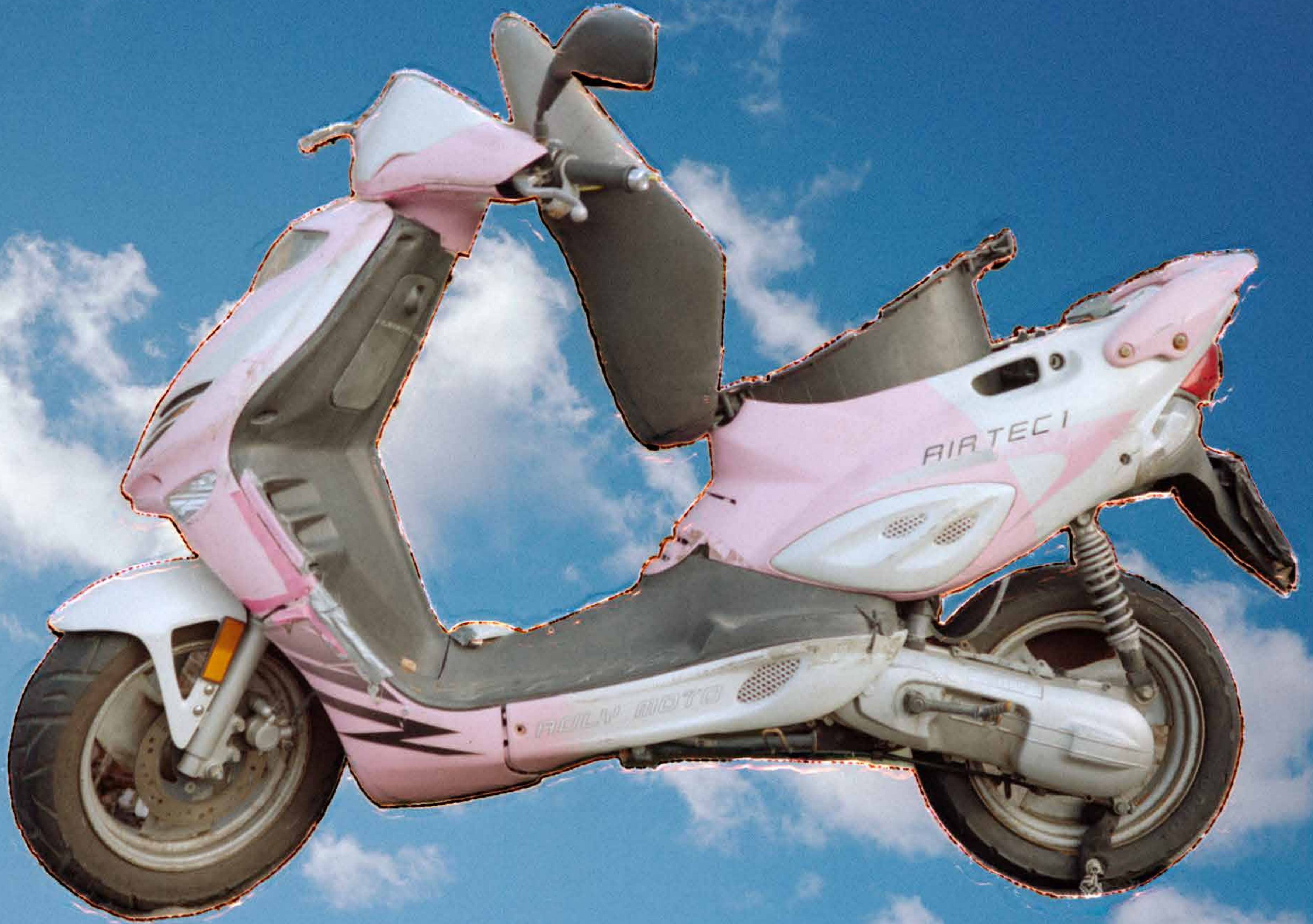
Tjörnedala konsthall 20.4–28.4, (Centrum) 4 platser – 8 fotografer ©CFF 2024

Johanna Schartau

Högt över marken svävar betongen

Henrik Wejfeldt

The Suspected Lesbian

Projektrum Hjärne

Jens Nordström

3.5—12.5

Erich Hörtnagl

17.5—26.5

Jens Nordström

Jens Nordström är sedan 2007 yrkesverksam fotograf med bas i Malmö. Intresset för fotografi väcktes under tonåren. Med hjälp av en gammal systemkamera och en mörkrums-utrustning från 50-talet öppnades dörren till fotografins magiska värld. Vännerna började spela musik och starta band medan Jens valde kameran som sitt instrument. Musiken och intresset för det dokumentära berättandet är fortfarande närvarande i högsta grad i Jens arbeten.

Den första tatueringen

Den första tatueringen jag minns är den som min farfar hade på ena underarmen. När han låg i badkaret satt jag bredvid och försökte skrubba bort den. Farfar sa tålmodigt vid upprepade tillfällen att den inte gick att tvätta bort och att den skulle vara kvar där för evigt. Han hade också luffarprickar, som smälte in i huden och förenades med de slitna händerna där nästan varje finger hade en egen historia och märken av hårt arbete.

Ture, som jag har fotograferat, gjorde sin första tatuering 1939 och 2006 skaffade jag min första – en bild av Loranga, illustrerad av Barbro Lindgren. Samtidigt väcktes mitt intresse för att fotografera och dokumentera tatueringar. Som inom alla konstformer finns det en uppsjö av olika stilar, tekniker och syften. Jag intresserade mig främst för två saker: tatuerade människor inom punkscenen och äldre människor med mycket tatueringar. De visar sig ha mer gemensamt än vad man först kan tro.

Tatuering har historiskt varit en markering för ett utanförskap, därmed också en gemenskap. Det kan vara något man valde själv eller något som skedde för att man befann sig i ett visst sammanhang, under en period av sitt liv. Tatuering förknippades ofta med skam och var en visuell klassmarkör i samhället. Det finns generationer av odokumenterade tatueringar, en del förlagor finns på olika museum, men konstverken på huden, har bokstavligen dött ut. Medicinskt finns det tatueringar som avlägsnats och placerats i formalin, som ett vetenskapligt objekt i stället för att dokumenteras som ett konstverk.

Ur *Fataburen* 1928:
”Mänskligt att döma kommer tatueringen att försvinna [...] Bilden som sådan har ej samma värde som förr för gemene man. Vykort, illustrerade magasin och biografer äro alltför talrika och lättillgängliga. Buffalo Bill är glömd, ormtjuser-skor finns inte mera. Den stiliserade bilden är ej nog ”naturlig” för en modern människa, tekniken är ej till fyllest, och de försök som gjorts att sticka in bilder av filmstjärnor och liknande koryföer ha slagit illa ut och är en typisk degenerationsföreteelse. Och slutligen, man har blivit för ”upplyst” och för ”klok” för att sentera denna naiva bildkonst, och den litet sentimentala symboliken i motiven väcker ingen genklang i sinnena längre. Det blir åter en sed, äldre än de flesta, som kommer att övergivas. Redan nu är den oförstådd och illa sedd, ett reliket från mänsklighetens barndom, ej värt annat än att försvinna och glömmas.”

Philibert Humbla

Erich Hörtnagl

Erich Hörtnagl är född 1950 i Österrike och utbildad på Akademie für angewandte Kunst i Wien och på filmskolan Centro Sperimentale di Cinematografia i Rom. Han bor sedan 1979 i Sverige och arbetar som teater- och film-regissör och filmproducent med hela Europa som arbetsfält. För sitt filmarbete, som inkluderar spelfilmer såväl som dokumentärer för bio och tv, har han mottagit många utmärkelser.

Parallellt arbetar Erich också som fotograf, grafiker och skulptör. Hans verk har visats på internationella utställningar och konstmässor. Han är medlem i Grafiska sällskapet och Centrum för fotografi i Sverige och i Die Deutsche Gesellschaft für Photographie i Tyskland. Erich är representerad på olika europeiska och amerikanska museer, konsgallerier och i offentliga och regionala institutioner och har utfört uppdrag för offentliga utsmyckningar i Stockholm och Skåne.

2019 utkom boken *Sehnsucht Meer/La nostalgia del mare*, i både tysk och italiensk översättning, med Erichs foton om längtan efter lyckan vid Adriatiska havet. 2023 utkom fotoboken *to be a man* på förlaget DCV, Berlin, på tyska och engelska, med Erichs foton om männens roll i dagens samhälle.

to be a man

Kvinnorna har drivit kampen om jämlikhet mellan könen i mer än 100 år. Vad har männen gjort under tiden? Stått stilla? Avvaktat – rådvilla och osäkra i ett samhälle där både kvinnornas och männens roller och funktioner har förändrats?

to be a man skildrar ett brett spektrum av manliga karaktärer i olika kontexter: från MC-killar och dragqueens i Sverige till munkar i Myanmar och magdansare i Turkiet. Fotografierna är observationer av män från olika kulturer och samhällsskikt, en presentation av möjliga fasetter av vad det kan innebära att vara man och människa i dag.

Men det är också en uppmaning till interaktivitet och diskussion kring klichéer om maskulinitet, könsroller och könsstereotyper. De svartvita bilderna, med sina gråzoner och nyanser mellan det svarta och det vita, bjuder in till reflektion om mannens roll och i vilka förklädnader det en gång var möjligt att förverkliga sin manlighet.

Ett visuellt meta-narrativ lockar oss in i en fälla från vilken vi bara kan fly framåt: genom självreflektion och genom att ifrågasätta våra egna fördomar och normer.

to be a man kan ses som ett bidrag i diskursen om männens emancipation. Att kommunicera framkallar vibrationer, fram och tillbaka, och en viktig del av projektet är det offentliga samtalet. Publiken inbjuds i samband med fotoutställningen till en diskussion, där fokus bland annat ligger på frågan: ”Är inte ett samspel mellan könen – att agera i ögonhöjd och i samklang – både önskvärt och nödvändigt för samhällets utveckling?” Förhoppningen är också att samtalet ska få oss att tänka på nya, oprövade roller för framtiden.

Kristianstads konsthall

Alice Millet & Anna Nordquist

Andersson

18.5–9.6

Alice Millet

Alice Millet (född 1993) är en fransk fotograf baserad i Malmö sedan 2018. Hon är utbildad vid École nationale supérieure de la photographie (ENSP) i Arles i Frankrike och tog sin examen 2017. Hennes arbeten har ställts ut i både Sverige och Frankrike och hennes fotografier finns i Region Skånes konstsamling. Första delen av hennes arbete med Malmö Damsällskaps arkiv har publicerats av Centrum för fotografi i projektet (Periferi) '22. Alice Millets arbete kretsar kring frågeställningar om det fotografiska mediet, representation och feminism.

Du verre et de l'ortie / Av nässlor och glas

Jag plockar nässlor med handskar, rörliga från trottoaren, mullbär från trädgården och spenat från kylskåpet. Jag har bilder att framkalla. Tre dagars exponering. Klorofyll på papper, glas och sol. Bilderna är hundra år gamla. Utställningen visar anthotyper som jag har framkallat från Malmö Damsällskaps arkiv.

Ett kilo färsk blad innehåller cirka tre gram klorofyll. Klorofyll är ett ljuskänsligt ämne, det förändras av solljus. Under 1840-talet upptäckte Sir John Herschel och Mary Somerville en fotografisk process som utnyttjar växters ljuskänsliga klorofyll för att skapa avtryck av solens ljus. Tekniken kallas *anthotyp*, från grekiskan *anthos*, blomma, och *typos*, tryck. Ungefär samtidigt upptäcktes användningen av silver inom fotografi för att göra fotografiska avtryck permanenta. Anthotyp-tekniken fick däremot ingen teknisk framgång då klorofyllen inte kunde fixeras.

Under samma decennier som fotografins uppkomst är könssegregationen som starkast i Europa: kvinnor hör till den privata sfären av samhället medan männen tillhör den offentliga. I Malmö bildas en förening av borgerliga kvinnor med Stockholms sällskap Nya Idun som förebild. Syftet är att "bereda bildade kvinnor med gemensamma kulturella intressen". Det är ett kliv framåt för kvinnor i offentligheten: sällskapet kommer att leda frågan om kvinnornas rösträtt i Sverige. Malmö Damsällskap har lämnat ett omfattande fotografiskt arkiv efter sig där sällskapet har dokumenterat sina utflykter.

Arkiv förvaltar vårt kollektiva minne, berättar för oss vilka vi är och vilka som har bestämt det genom historien. Damsällskapets arkiv berättar för oss om hur dessa kvinnor utmanade tidens normer som begränsade deras plats och handlingsfrihet i samhället.

Man kan bara spekulera om vilken roll naturen spelade för medlemmarna i damsällskapet. I Simone de Beauvoirs självbiografiska essä *En familjeflickas memoarer* återkommer ofta den fysiska upplevelsen av natur som en frigörelse i beskrivningar av den vilda skogen, mossan och den nattsvarta himlen. För den isolerade 1800-talspoeten Emily Dickinson rymdes hela världen i hennes trädgård.

Att införliva flera perspektiv i berättelser innebär en mer etisk historieskrivning. Etisk historia kan skrivas genom etiska fotografiska metoder med solljus, spenat, rödbeta, nässlor och glas.

Anna Nordquist Andersson

Anna Nordquist Andersson är född 1976 i Malmö och utbildad vid Konsthögskolan i Malmö 1997–2002 där hon tog sin magisterexamen i Fri Konst. Hon har medverkat i ett stort antal utställningar på gallerier och konstinstitutioner i Sverige och utomlands, bl a Galleri Vasili Souza i Oslo (*Transillumination*, 2021), Ayumi Gallery i Tokyo (2017), Marabouparken (*Genomsyn*, 2016), Galleri Ping-Pong i Malmö (*Black Chamber*, 2014), Trondheim Kunstmuseum (*Lips Painted Red*, 2013), Åbo konstmuseum i Finland (*DEJA VU*, 2012), Peter Lav Gallery i Köpenhamn (*I See Through You*, 2012), Malmö konstmuseum (*The Real Thing*, 2008), Krannert Art Museum, University of Illinois vid Urbana-Champaign, USA (*Facades*, 2007) och Kunsthall Charlottenborg i Köpenhamn (*From Dust to Dusk*, 2003). Hon är representerad på Göteborgs Konstmuseum, Malmö Konstmuseum, Ystads Konstmuseum, Region Skåne, Statens Konstråd, Nirox Foundation och Centro Cultural Andratx.

Meningens förskjutning

Anna Nordquist Anderssons nya verk handlar om reducering. De är också starkt förbundna med olika kvinnliga föregångare inom den avantgardistiska konsten samt textila traditioner där lappar av gammalt tyg sammanfogas till något nytt. I Nordquist Anderssons kollage skär hon ut bilder av klädesplagg och sätter ihop dem till en ny enhet. Hon har i flera år arbetat med en samling Life Magazine-tidningar från 1960–1979. Kollaget används som teknik för att undersöka vår verklighetsuppfattning så som den reflekteras genom fotografiet och fotografiets plats i media. De nya kollagen ligger utskurna på spegelbeklädda ljusbord. Kollagen innehåller även tidningstexter men de är svårlästa eftersom de lyser igenom underifrån, det gör dem spegelvända och bak och fram. Texten kan ses som lysande metainformation, men precis som i hennes kollage är det borttagna centralt.

Det Nordquist Andersson återkommer till är meningens förskjutning. Hon arbetar med till synes lösryckta bilder. De passerar olika stadier genom bläddrandet och användandet av Life Magazines gamla sidor och de är inte alls enkla att få syn på, trots genomlysningen. Det är ett slumpmässigt arkivmaterial som blivit uppskuret, liggandes på bord för att sedan igen försiktigt insamlas och fogas samman till en ny enhet. Det osynliga, det borttagna och det frånvarande blir till det viktigaste av allt. Ett slag tomhet där borttagandet av mening blir återskapande. Det blir till det som inom psykoanalysen kallas för överföring eller projicering. Hennes metoder skapar ingen enklare bild eller tydlighet. Reduktionen bidrar till det gåtfulla. Nordquist Andersson berättar en historia genom en palimpsest process, vilket gör det till en fråga om lager snarare än fragment. Motivet är i rörelse, framåt och bakåt, samtidigt. Även rummet och betraktarens rörelse återspeglas i hennes verk. Bilderna bleknar sakta av ljuset. De äts upp av tidens gång och minnets glömska. Där hålrummet finns kvar kan vi foga in våra drömmar, gissningar eller varför inte vår egen framtid.

Projektet (Centrum) 4 platser – 8 fotografer görs av Centrum för fotografi i samarbete med följande aktörer:

Tjörnedala konsthall/Östra Skånes konstnärsgrupp är en konstnärsköpa-plattform belägen i östra Skåne. ÖSKG startade 1974 och driver Tjörnedala konsthall sedan 1991 med 8–10 utställningar årligen och ett brett utbud av samtida konst, design, konsthantverk och Ung Konst Tjörnedala för barn och unga.

Tjörnedalavägen 40
Baskemölla
272 94 Simrishamn

Galleri Format är ett ideellt drivet galleri som verkat i Malmö sedan 1983. Galleriet visar konst- och dokumentärfotografi och har som uppgift att undersöka fotografiets användningsområden genom samarbeten, curerande verksamhet, utställningar och arrangemang.

Claesgatan 14
214 26 Malmö

Projektrum Hjärne startade som ett galleri 1986 och omformades till ett icke-kommersiellt projekt-rum för samtal, performance, video, fotografi, musik, dans och andra konstformer för cirka 10 år sedan. Projektrummet ligger i Helsingborg och drivs av Carin och Jacob Hjärne.

Fågelsångsgatan 10
252 20 Helsingborg

Kristianstads konsthall presenterar aktuell och relevant svensk och internationell konst i 4–5 utställningar per år – utställningar som kombineras med ett fördjupande publikt program. Konsthallen är sedan 2001 belägen vid Stora torg, i den byggnad från 1917 som tidigare inrymde Postkontoret.

Östra Storgatan 27B
291 32 Kristianstad

För öppettider på respektive plats, se centrumfotografi.se

Tack till:
Östra Greve Folkhögskola
Mediaverkstaden
The Cowgirl Gallery

Projektet är genomfört med stöd av Region Skåne

English summary:

(Centrum) is a project that takes place on 4 locations in southern Sweden. 4 different exhibition spaces show the work of 8 photographers. The theme that connects the different exhibitions is the idea of a centre and a periphery. The exhibitions look into these concepts from a variety of perspectives such as geographical, psychological or political.

The Center for Photography/CFF – Centrum för fotografi is a nationwide association representing the interests of photographers and photography. The association has a twofold purpose: to educate the public and spread knowledge about the photographic image and to support different types of professionals working with photography. Through exhibitions and programmes, the association seeks to promote a discussion of the role and function of photographic images in society today. Read more: centrumfotografi.se

Grafisk form: Lisa Olausson
Tryck: TMG
ISBN: 978-91-988802-5-0
© Centrum för fotografi 2024
© Fotografer och textförfattare 2024

